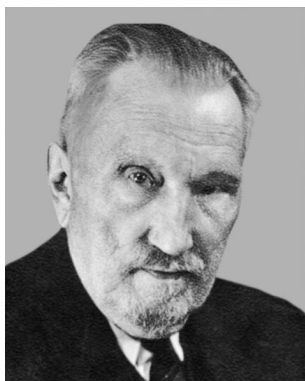

Р. М. Коваль

Лівницький Андрій Миколайович

ЛІВИЦЬКИЙ Андрій Миколайович (27. 03(08. 04). 1879, х. Красний Кут побл. с. Ліпляве Золотоніс. пов. Полтав. губ., нині Канів. р-ну Черкас. обл. – 17. 01. 1954, м. Карлсруе, похов у м. Мюнхен, обидва – Німеччина, 1965 перепохов. у м-ку Бавнд-Брук, шт. Нью-Джерсі, США) – громадсько-політичний діяч, дипломат. Чоловік [Марії](#), батько [Миколи](#) Лівницьких та [Н. Лівницької-Холодної](#). Навч. у Прилуц. гімназії (нині Черніг. обл.), закін. Колегію П. Галаґана (1896) й Університет св. Володимира (1903) у Києві. За участь в укр. нац. русі неодноразово був заарешт., 1899 виключений з Університету, однак зумів завершити навчання. Від 1903 працював у Лубен. окруж. суді (нині Полтав. обл.); від 1905 – присяж. повірений Харків. судової палати. Водночас від 1901 – чл.-співзасн., від 1903 – голова Лубен. осередку РУПу; від 1905 – один із лідерів УСДРП. Під час рев. подій 1905 – голова Коаліц. комітету укр., рос. і євр. соціаліст. організацій у Лубнах та командир місц. загону громад. самооборони. На поч. січня 1906 заарешт., але втік з-під варти, у жовтні 1907 заарешт. удруге, 1909 Київ. військ. окруж. судом засудж. до тюрем. ув'язнення (звільнений після розгляду апеляції). Від 1913 – мировий суддя Золотоніс. пов.; від березня 1917 – Золотоніс. повіт., від серпня того ж року – Полтав. губерн. комісар. Обраний делегатом Всеукр. селян. з'їзду від Золотоніс. пов. та чл. УЦР від Селян. спілки. У серпні 1917 – травні 1918 – гласний Золотоніс. повіт. і Полтав. губерн. земств. Входив до складу укр. делегації, яка 9 лютого 1918 підписала [Брестський \(Берестейський\) мирний договір](#). За Гетьманату в травні 1918 звільнений із посади Полтав. губерн. комісара, працював юрисконсульту Центру укр. кооп. комітету, приєднався до опозиц. Укр. нац. союзу. Після приходу до влади Директорії УНР взяв участь в організації та роботі Труд. конгресу України. Від січня 1919 – тимчасово керуючий МВС і товариш (заст.) Міністра юстиції УНР; від квітня того ж року – Міністр юстиції і заступник голови Ради нар.

міністрів УНР; водночас від червня – Міністр закордон. справ УНР. Виступав за необхідність створення Балто-Чорномор. союзу під егідою УНР, у жовтні 1919 очолив Надзвич. дипломат. місію УНР, відряджену до Польщі для вироблення умов і підписання [Варшавського договору Директорії УНР з Польщею](#). 1920–21, 1922–26 – голова уряду УНР; 1926–54 – президент УНР в екзилі (наприкінці 2-ї світової війни переїхав із Варшави до Німеччини). З метою активізації та консолідації укр. політ. сил в еміграції 1948 ініціював скликання Укр. нац. ради. 2009 НБУ запровадив у обіг ювіл. монету «Андрій Лівіцький» із серії «Видатні особистості України».

Рекомендована література

1. Помер Президент У.Н.Р. Андрій М. Лівіцький // Свобода. 1954, 20 січ.;
2. Коротенко В. До біографії Андрія Лівіцького (маловідомі документи Державного архіву Полтавської області) // Полтав. петлюріана. Ч. 1. П., 1993;
3. Уряди України у ХХ ст.: Наук.-докум. вид. К., 2001.

Бібліографічний опис:

Лівицький Андрій Миколайович / Р. М. Коваль // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-55406>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).